

NOORD-AMERIKA 5

WEEK 13 - 15

ALASKA

Whitehorse. Een belangrijke stad in de historie van de Goldrush en ook voor ons het begin van onze reis door het hoge noorden. Bij aankomst zien we de S.S. Klondike op de oever naast de legendarische Yukon River liggen. De paddlesteamer is gerestaureerd en ingericht alsof hij zo kan vertrekken naar Dawson City, het uiteindelijke doel van duizenden gelukzoekers. Maar hij ligt op het droge. Met veel luxe voor de rijke gelukszoekers en avonturiers, want die waren er ook.

Een groot deel van de laadruimte werd in beslag genomen door hout voor het vuur onder de grote stoomketel. In de loop van de jaren werden de mee te nemen producten steeds luxer. Na de eerste bewoners kwamen de handelaars, die slim inspeelden op de behoeftes van de mensen die lange dagen ploeterden in de modder. Drank voor de saloons, meel voor de bakkers, gereedschap en later complete machines om het goud uit de grond te krijgen. En natuurlijk vrouwen, zowel van lichte zeden als nonnen. De laatsten om een hospitaal of schoolje te runnen en bijstand te verlenen waar dat nodig was. Bijstand verleenden de hoertjes ook, maar openlijke prostitutie was al snel verboden. Daar hebben de dames snel wat op gevonden. Ze hadden allemaal een 'tabakswinkeltje': gordijnen open, winkeltje open.

Er zijn tientallen boeken volgeschreven over de avonturen van mannen en vrouwen die onder meestal barre omstandigheden grote risico's namen. Bij elke oude tradingpost en souvenirwinkels in de dorpjes zijn ze te koop. Af en toe kopen we zo'n boek. Het zijn zelfgeschreven, persoonlijke verhalen van dappere mensen die meestal niets te verliezen hadden. Tussen Carcross in Yukon en Skagway in Alaska ligt de Chilkoot Pass, de route voor de arme sloebers naar Dawson City. Hier moesten ze een helling van 45' overwinnen, niet één keer meer dan 30 keer, omdat elke goudzoeker op last van de Canadese overheid minimaal voor een jaar leeftocht en materialen mee moest nemen.

Het totale gewicht was rond de 900 kilo en dat op je nek en schouders naar boven en weer terug voor het volgende pakket.

Nu ligt er een geasfalteerde weg die ons door bergen en langs meren voert. We overnachten bij Carcross op een vrijwel lege camping, maar wel met vijf zeer luidruchtige volwassen vrouwen die hier hun uitje organiseren. Deuren van de auto open, het volume van de radio op tien en daar dan nog zelf weer proberen bovenuit te komen. Wanneer Maria poolshoogte neemt en vraagt of het een onsje minder kan, wordt ze gewezen op de 'quiet time between 23.00 and 07.00'. Discussie gesloten. Komen er nog een stel kerels langs waar ze ruzie mee maken, scheurende auto's. Het bleef nog lang gezellig daar.

Zaterdagmorgen 10 augustus passeren we voor het eerst officieel de grens met de US. Prints van alle vingers, een bovenportretje, tomaten ter plaatse opeten, grapefruits schillen en de schillen inleveren, grapefruits mogen uitgekleeft mee. Waar verbouwen ze eigenlijk grapefruits in Alaska? Na de gebruikelijke riedel over wapens, drank en geld mogen we doorrijden. Naar de auto wordt niet gevraagd of gekeken.

We zijn in Alaska en het eerste stadje is Skagway. Grotendeels nog in goldrush-style, dus hordes toeristen en twee grote cruiseschepen voor anker, waaronder de Volendam. En net als in Volendam na-

tuurlijk ook een fotoshop waar je je omkleedt in westerntenuue om vervolgens in sepia te worden vereeuwigd. De hoofdstraat is uitsluitend gevuld met horeca, juwelierszaken, chocolaterieën en souvenirwinkels. We nemen nog even een kijkje op het kerkhof waar twee mannen, die elkaar destijds bij een shoot-out overhoop schoten nu vreedzaam (bijna) naast elkaar liggen.

In de namiddag nemen we de ferry; vijf kwartier varen door het fjord met walvissen en dolfijnen, naar Haines. Hier is het veel rustiger, met een vissers- en jachthaven en een pizzeria waar nog echte pizza's worden gebakken. We hadden ons daar in Prince Rupert op verheugd maar de echte Italiaan daar bakte geen echte, zelfs helemaal geen pizza's. Maar wat we toen voorgeschoteld kregen was niet te vr... En de Italiaanse Mamma zag er nog zo veelbelovend uit.

Hier in de 'Fireweed' weten de koks in de open keuken hoe het moet en kunnen we ons pizzaverdriet wegsmullen. Het local red beer van de microbrewery is uitstekend.

Zondag 11 augustus. De zondagmorgen beginnen we altijd met gebakken eieren, zo ook hier. Via de Haines Highway klimmen we omhoog langs naar een bergplateau met mountainsheeps, die we als kleine witte puntjes langs de steile hellingen zien klauteren. Grote vlaktes en bermen zijn begroeid met fireweed, bij ons bekend als wilgenroosje. Later in Alaska langs de Dalton Highway zien we waar de naam vandaan komt. In de herfst staan ze roodgloeiend te zijn.

In de rivieren draaien de zalmmolens van de indianen. Ze scheppen de vis uit het water, waarna ze in de bun aan de zijkant glijden.

Bij viewpoints, aangekondigd door een bordje met camera of verrekijker, ontmoeten we regelmatig dezelfde mensen. Een Vlaams bakkers-echtpaar uit het verdronken Land van Saeftinge, Sib met zijn vrouw Sita uit Heerenveen. Ze hebben een 'Canadream', een camper gehuurd voor een aantal weken en trekken als vele andere Europeanen door dit

deel van Noord-Amerika. Uitvalsbases zijn Calgary, Vancouver, Anchorage en Whitehorse. Met een goede planning kun je veel bekijken. Nadeel hiervan is, dat op veel campings, vooral in de nationale parken, zoals Jasper, Banff en Denali alle plaatsen al ver vooruit gereserveerd zijn.

Maar vannacht staan we weer goed op een PP-camping (provincial park) aan het Pine Lake. Deze zijn vaak klein, hebben minimale voorzieningen en het inschrijven doe je middels een envelop bij de ingang waar je het geld in doet. Afhankelijk van de populariteit van de locatie varieert de prijs van \$8 tot \$28, zoals Denali. Het tarief zegt niets over de kwaliteit. Soms betaal je de hoofdprijs voor slecht onderhouden toiletgebou-

wen. Ook hier geldt: hoe kleiner hoe beter. Ze liggen op de mooiste plekken. De ligging van de campings in de nationale en provinciale parken heeft ook een nadeel. Er is een vallei of dal met één weg. De camping ligt niet midden in het park, maar aan de rand, dus.. bij die weg. De weg is 's nachts redelijk rustig, hoewel die grote trucks met 30 banden aardig wat decibellen produceren. En door dezelfde vallei loopt ook nog een spoorlijn. De Canadese goederentreinen zijn heel lang, soms bijna twee kilometer; ze rijden heel langzaam en het duurt zeker vijf minuten voor al het gerammel, gebonk en gepiep voorbij is. Maar het ergste is dat ie zich soms wel tien minuten van te voren aankondigt. De eerste keer denk je: 'Wow, wat een mooi geluid maakt die hoorn', maar dat gevoel gaat snel voorbij. Niet één, niet twee, maar soms wel 10 keer, doet hij wat hij moet doen: waarschuwen.

In Anchorage staan wij op de stadscamping tegen een dichte bosrand. Lekker rustig, lijkt. Maar na tien uur 's avonds beginnen ze achter die bosrand te rangeren. Treinen en romantiek horen bij elkaar, maar nu even niet! In een camper zul je er minder last van hebben, maar onze slaapkamer op de tweede verdieping is een enkeldaks tentje. We liggen altijd op de eerste rang...

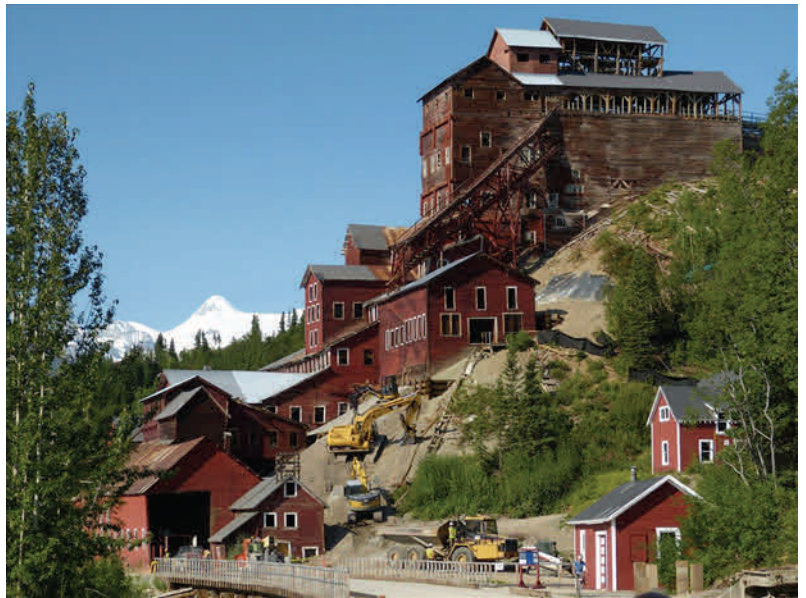
De volgende dag zijn we in Tok, Alaska. Bij het Visitor Centre lezen we de mails, laten ons informeren over de verschillende ferries en nemen nieuwe kaarten en brochures mee. Voorbij Tok op weg naar Valdez rijdt ons een bekend blauw gevaarte tegemoet. Het is Mercedes-bus Boris met Petra. Petra hebben we eerder ontmoet in Hostal Oasis in Ulaanbaatar. Ze verscheepte in het najaar haar camper van Wladiwostok naar Seattle en is al geruime tijd in Noord-Amerika. Een stoere vrouw in een grote blauwe bus en voor de duvel

niet bang. Ze is in haar eentje dwars door Azië getrokken, neemt regelmatig lifters mee, lost zelf alle kleine en grote problemen op en lijkt nog lang niet uitgereisd. Haar reis rond de wereld is te volgen op www.petraalbrecht.nl. Veel mooie foto's en spannende avonturen. Ze heeft nu tijdelijk gezelschap van haar vriendin Aafje. We kletsen een uurtje bij en wisselen wat tips en ervaringen uit. Terug uit Alaska komen we elkaar weer tegen op de Iceway tussen Jasper en Banff. Ze is nu toch wel aan het nadenken over verscheping van haar auto naar Europa en dan natuurlijk zelf mee op de boot.

Overnachting in Glenallen en dan de McCarthy-road naar Kennecott, ooit de grootste kopermijn ter wereld, nu een industrieel erfgoed dat langzaam maar zeker wordt gerestaureerd. Het is een redelijke gravelweg door vriendelijk landschap; af en toe nog een boerderij en wat huizen van mensen die bewust voor de stilte, de ruimte of de rust gekozen hebben. Dat blijkt ook in McCarthy, het minidorpje dat op enige kilometers van Kennecott als stadje van plezier voor de mijnwerkers werd gecreëerd. 'Géén Sodom en Gomorra' in onze voortuin dachten de eigenaren van de kopermijn. De huidige bewoners, hoog hippie-gehalte, hebben met succes voorkomen dat een brug werd aangelegd, opdat hun gemeenschap niet overspoeld zou raken met dagjesmensen. Nu parkeren we de auto voor de loopbrug over de Mizina, lopen naar McCarthy en een vrijwilliger met busje brengt ons naar het oude mijncomplex, met op de achtergrond de machtige Mizina

Gletsjer, die in Wrangell ligt, het grootste National Park van de VS en Canada ligt. De gebouwen zijn indrukwekkend groot, de omgeving is een zwaar verminkt landschap van bergen puin en oud ijzer. Op de terugweg huppen twee bruine beertjes rond, in de dorps kroeg drinken we grote glazen bier van een plaatselijke brouwer en genieten van een letterlijk en figuurlijk stoffig sfeertje in de hoofdstraat. We overnachten op de parkeerplaats naast de rivier. Wanneer ik 's nachts even de omgeving moet 'verkennen', twinkelen miljoenen sterren aan de hemel.

Op vrijdag 16 augustus nemen we de ferry van Valdez naar Whittier, een boottocht van zes uur door de Prince William Sound, met zeeotters, zeeleeuwen, walvissen en dolfijnen. Vooral de zeeotters, toch groter dan ik dacht, zijn prachtig om te zien, op hun rug en in de pootjes de maaltijd die ze naar binnen werken. Dit is ook de baai waar in 1989 de Exxon Valdez op een rots liep met als gevolg een van de grootste milieurampen van de twintigste eeuw. Gelukkig heeft de natuur zich behoorlijk goed hersteld. In Valdez heb ik mijn eerste serieuze ontmoeting met een zwarte beer. We staan op het parkeerterrein van de ferrydienst en rond schemertijd loop ik naar het toiletgebouw. De hoek om en daar staat op vijf meter afstand een nog niet geheel volwassen exemplaar, maar toch groot genoeg om halt te houden. Mijn eerste gedachte is: "Shit, waarom heb ik nu mijn camera niet bij me". Vervolgens doe ik wat de waarschuwingsfolders voorschrijven: armen omhoog, breed maken, rustig praten en langzaam achteruit lopen. Het beest kijkt me aan, loert dan naar links, waar die verleidelijke vuilnisbak staat, dan naar rechts, de vluchtweg, en verdwijnt, volgens verwachting achter het gebouw. Op zo'n moment zie je hoe soepel en snel die log ogende beesten zijn.

Van Whittier naar Seward en van Seward naar Homer in het zuidwesten van Peninsula.

In Seward en Homer zien we dezelfde drukte in de haven als in Valdez. De vissersboten met de daggasten lopen binnen en de vangst wordt op grootte en soort gesorteerd. De winnaars van de dag worden bekend gemaakt en hun vissen aan een stelling opgehangen. De stoere mannen ervoor en dan de foto's. Op grote tafels maken de schippers de vissen schoon en ieder neemt zijn deel mee in grote plastic bakken. Later horen we dat alle gevangen vis bij een processor

worden klaargemaakt. Ze worden in moten verdeeld, vacuüm verpakt en diepgevroren. Aan het einde van hun vakantie of -weekend halen de sportvissers hun oogst op in grote koelboxen en kunnen ze de rest van het jaar elke dag vis eten.

Bij een benzinepomp raak ik in gesprek met een sportvisser. Wanneer ik vraag of hij tevreden is over de vangst, stopt hij mij twee grote moten dagverse zalm in mijn handen. Ze vangen zoveel, dat alleen de filets van de vis worden gesneden. De rest wordt tot grote vreugde

van de meeuwen in het water gegooit.

'It's harvest time', zeggen de Amerikanen. Dat geldt hier niet voor de oogst op het land, maar voor de visvangst en de jacht. Vijf soorten zalm zwemmen met honderdduizenden van de oceaan de rivieren in en op allerlei manieren proberen de Alaskies die zalm te vangen. Hier geen caravan achter de auto, maar grote motorboten. Elk plekje van Homer Spit, de landtong, is bezet.

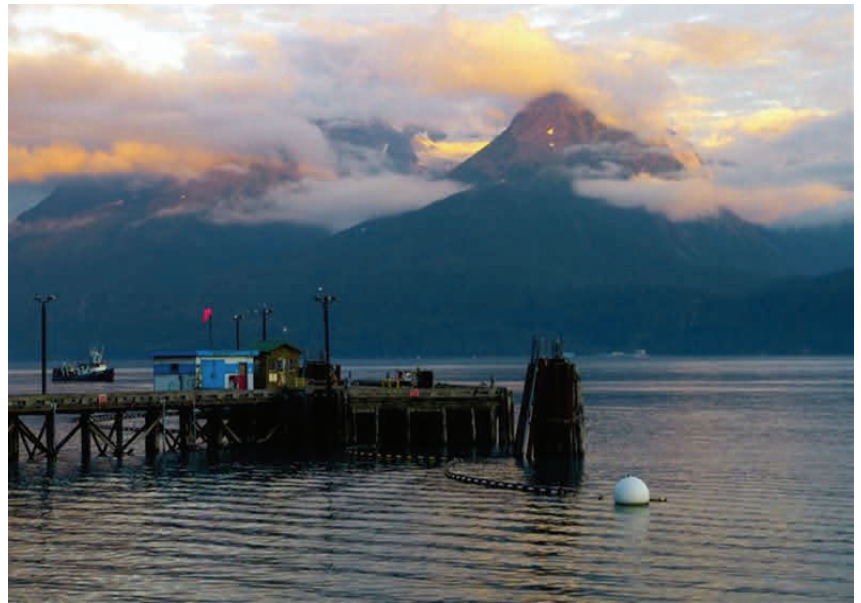
Op het schiereiland wonen nog afstammelingen van de Russen, de vroegere eigenaren van Alaska. Ze verkochten het voor een habbekrats aan V.S. Russische kerkjes, woninkjes, zoals je ze ook nog in Siberië ziet. En

Russische namen op het kerkhof, maar wel bij elk graf een Amerikaans vlaggetje, omdat het Korea- of Vietnam-veteranen waren.

De laatste dagen regent het veel, zoveel dat we de versleten ruitenwisserbladen moeten vervangen om weer wat zicht te hebben.

Dinsdag 20 augustus zijn we in Anchorage. Nog steeds nat en koud, maar de volgende dag laat de zon zich eindelijk weer eens zien.

De Toyotagarage heeft het te druk voor een servicebeurt, dus stellen we die uit tot Fairbanks. We zwerven een paar uur door het centrum met een paar interessante gebouwen en grote muurschilderingen, maar verder vrij kaal. Door naar Palmer, waar vroeger een aantal Russen is gedropt om te gaan boeren. Nu is er een jaarlijkse show van de mooiste en grootste pompoenen, kolen en bieten. Half Alaska komt hier samen om een lang weekend feest te vieren. Toch opmerkelijk die grote groentes, want het groeiseizoen is slechts vier maanden.

Iets verderop, bij Nancy Lake wandelen we over het kerkhof bij de Orthodoxe Nicolaaskerk. Op elk graf staat een kleurig houten huisje. Elke familie heeft zijn eigen kleuren.

Via Talkeetna, een leuk western-style dorpje waar bus- en treinladingen toeristen, op weg naar Denali, een tussenstop maken. Omdat de regen weer met bakken uit de lucht komt, zitten alle cafés stampvol en wie geen plaatsje heeft kunnen bemachtigen, hangt rond in een van de galerietjes. 't Lijkt Ootmarsum wel.

Denali NP is voor velen het hoogtepunt van de Alaska

-reis. In eerste instantie is het voor ons een beetje een afknapper. Slecht weer verhoogt niet de stemming, onvriendelijke ontvangst in het informatiecentrum, de camping is duur en dan moet je ook nog eens voor één keer douchen \$4 betalen. Het is allemaal wel te verklaren. In slechts enkele maanden moet de buit worden binnengehaald en het parkbeheer gaat het hele jaar door. Vooral het jaarlijks herstel van de weg door het park is kostbaar en door de omstandigheden een moeilijke klus.

De chauffeur/gids die ons de volgende dag door het park rijdt maakt veel goed. Hij kan boeiend vertellen over de geschiedenis, de flora en de fauna van het park. Tijdens de acht uur durende rit rijden we over een smalle gravelweg, waar ook zijn stuurmanskunst blijkt. We zien kariboes, enkele grizzlies, een rode vos, de golden eagle en wanneer we weer in onze eigen auto stappen komt een zwarte beer aangewandeld. Op de berghellingen verschijnen de eerste herfstkleuren. Helaas geen Mt. McKinley vandaag. De hoogste berg van Noord-Amerika is in nevelen gehuld. Maar gelukkig was het droog, tot het moment dat we weer op de camping arriveren.

Na een vroege sleddog-demonstratie verlaten we Denali en maken een stop in Nenana aan de Takanariver. De aardige dames in de kleine blokhut van het bezoekerscentrum leggen ons alles uit over het breken van het ijs in de rivier in het voorjaar. Ooit bedacht iemand een houten constructie die op het ijs in de rivier wordt geplaatst. Een lijn loopt naar de wal waar in een huisje een klok staat. Op het moment

dat het ijs breekt, zakt het bouwwerk naar beneden en laat de lijn de klok stil staan. Wie de juiste datum en tijd op zijn briefje heeft ingevuld, gaat met de hoofdprijs naar huis. Natuurlijk vullen wij een briefje in, doneren een dollar en hopen volgend jaar de buit te incasseren.

In Fairbanks rijden we naar de Toyotadealer, willen voor de volgende dag een afspraak maken, maar wanneer ze Zuidkaper zien, willen ze ons meteen helpen. Geweldige service, koffie, veel vriendelijke dames en heren. Wanneer we afrekenen staat met grote letters onder de rekening: 'Thanks voor coming in. You made our day! Save travels!' Nog niet eerder meegemaakt. Werkplaatstarief voor ruim een uur: \$23, nog geen €17.

Fairbanks maakt ook onze dag, want tegen de avond wordt het eindelijk een beetje droog.

De camping ligt aan de noordkant van de stad naast Creamers. Deze voormalige boerderij is tijdens de vogeltrek het domein van de Sandhill Cranes, de Canadese kraanvogels. In het broekland rond de akkers zitten talloze zangvogeltjes. We zijn er precies op het goede moment. Het is Sandhill Crane-weekend en op zaterdag en zondag wandelen we, eindelijk onder een stralende zon, langs de akkers vol vogels die vanuit

het noorden binnenvliegen, op weg naar o.a. de grens tussen de V.S. en Mexico. Een prachtig gezicht en het getrompetter klinkt als muziek in de oren. We lopen met een birdwatcher langs de netten waarin de zangvogeltjes worden gevangen en daarna in een tent worden gewogen, gemeten en geringd.

Bij de boerderij serveren vrijwilligers beide dagen koffie en zelfgemaakte koeken. Overal staan telescopkijkers met vogelaars die hun kennis met de vele bezoekers delen. Langs de wandelroutes kraanvogelgedichten van 4- tot 80-jarigen. Iets verderop is de wekelijkse farmersmarkt. Opval-

lend is het grote aantal mensen dat met de fiets komt. Entourage en sfeer zijn geweldig. Ook in Canada zijn de meeste vogelaars mannen tussen de 55 en 65, met baard, zeg maar type Hans Dorrestein. Niks mis mee overigens.

Zondag 25 augustus. De tanks vol, voldoende eten voor een week en dan over de Dalton Highway op weg naar Deadhorse/Prudhoe Bay. De weg en de Alyeska Pipeline lopen over meer dan achthonderd kilometer evenwijdig aan elkaar naar de Noordelijke IJszee. De pijp zelf komt na bijna 1300 kilometer in het zuiden uit bij de reusachtige tankerterminal van Valdez, vanwaar de olie verder wordt getransporteerd. De aanleg is een beetje te vergelijken met onze Deltawerken. De bouwkosten waren gigantisch. Ruim 22.000 mensen, de pipeliners, werkten aan het project. Vanwege de barre omstandigheden - ijskoude winters, sneeuwstormen, in het voorjaar en de zomer de muskieten en black flies - waren de lonen astronomisch hoog. De buis kruist maar liefst 350 rivieren, waaronder de Yukon, ter plekke 800 meter breed. Een van de grootste problemen is de permafrost. Om de pijp op zijn plaats te houden moesten allerlei technische hoogstandjes worden bedacht en uitgevoerd.

De weg is beter dan ons is voorgespiegeld. Grote delen zijn geasfalteerd en overal zijn onderhoudsploegen de winterschade aan het repareren. Vanwege de korte zomer wordt continu doorgewerkt, 24 uur per dag, zeven dagen per week. Regelmatig moeten we wachten, totdat een pilot-car ons voorgaat om de werk-

zaamheden te passeren. Dat gaat soms over stukken van 10 tot 20 kilometer. De veiligheidsmensen met de 'stop- and slowborden' zijn meestal werkstudenten. Het valt ons op dat veel vrouwen aan de weg werken, op bulldozers, walsen en de grote trucks die gravel aanvoeren. De meeste mensen werken al jaren in hetzelfde team, wonen tijdelijk, vier à vijf maanden, langs de weg in containerdorpen, gaan daarna studeren of werken 's winters in de mijnindustrie.

De Yukon River is het hoogtepunt van de eerste dag. Het landschap met talloze kronkelende rivieren wordt kaler, we zijn op de toendra.

's Avonds stoppen we boven op een heuvel bij Gobblers Knob met uitzicht op het Brooksgebergte. Op de enkele vrachtwagen na die voorbij komt, is het doodstil. Het blijft nog lang licht, tot bijna middernacht, maar ze hebben noorderlicht voorspeld en dit lijkt ons een prima plek om het te kunnen zien. Half slapend, half wakend kijken we elk half uur even naar buiten. De temperatuur is gedaald tot het vriespunt en er staat een stevige wind. Rond half drie is het raak; een geelgroen gordijn trekt door de lucht. Dik ingepakt verbazen we ons over dit fascinerende natuurverschijnsel. Een paar foto's gemaakt en daarna weer proberen een beetje op temperatuur te komen. Het was niet spectaculair, maar de moeite waard.

De tweede dag wordt de route afwisselender met de Atigun Pass, de eerste sneeuw op de bergen, valleien vol lage bessenstruiken in herfsttinten en een kudde kariboes. Alleen de muskusossen ontbreken.

Onderweg pikken we Robert op, van beroep lifter(!), die twee weken geleden vertrok vanuit Chicago. Tot nu toe heeft hij \$22 uitgegeven. Zo kan het dus ook en hij heeft geluk, want met ons kan hij mee naar het eindpunt en weer terug naar Fairbanks. Wij zijn voor hem een goede lift en hij is voor ons drie dagen lang een uitstekende informant over het leven in de States. Ook zijn reistips slaan we op.

De weg eindigt in Deadhorse, geen dorp, maar een verzameling containers en loods en in de zwarte modder. Robert zet zijn tentje in een in aanbouw zijnde loods, wij zetten de auto achter een containerhotel, uit de wind, waar we enkele uren later worden weggestuurd, privéterrein. Na wat rondrijden vinden we een plekje op het parkeerterrein bij het vliegveld. Ook hier één grote modderbende, harde wind en ijskoud. Met een dubbele whisky onder de lakens, het dekbed, een extra slaapzak en daar nog eens de badlakens overheen. Reizen is soms afzien. De herinneringen later zijn zoet.

Dinsdag 27 augustus. We maken de bustour over het grote olieveld van Exxon en enkele kleinere oliejongens. Met de eigen auto mag je daar niet komen. In drukwekkende boortorens en andere installaties en overal de containerverblijven van het personeel. 's Zomers drieduizend, 's winters zevenduizend. Dan is alles bevroren en kunnen de boortorens en overige materialen naar de lokaties worden getransporteerd. De mensen werken in shifts van twaalf uur, twee weken achtereen en dan twee weken naar huis, met het vliegtuig. Het hoge inkomen verzacht de zware omstandigheden. De chauffeur stopt aan de rand van de zee; als we willen mogen we zwemmen. Hij heeft een grote stapel handdoeken meegenomen. De ultieme uitdaging voor Maria, maar ook zij is binnen een paar seconden weer aan land. Windkracht 8 uit het nog hogere noorden waait ons bijna van de grindpier.

Na afloop van de excursie verlaten we zo snel mogelijk deze desolate plek en rijden in twee dagen dezelfde 800 kilometers terug. In de namiddag bereiken we Wiseman, dat we op de heenweg oversloegen. Een piepklein nederzettinkje met dertig bewoners van authentiek blokhutten en hier en daar zelfs een moestuintje. In een van de hutten aan eind van het dorpje is een gezellig minikerkje, ook een blokhut vol oude stoelen en bankstellen, een leeshoek en een koffietafel. Iets verderop het vliegveldje, zoals bij alle afgelegen plaatsen in het noorden van Canada en Alaska.

We kamperen enkele kilometers voorbij Wiseman en na een weergaloze eenpansmaaltijd van Maria, zitten we dik ingepakt met mutsen op bij het kampvuur, waar Robert op geheel eigen wijze Obama's Healthcare-plan doorneemt en ons bijspijkt over de huidige verhoudingen tussen de Republikeinen en de Democraten.

Woensdag 28 augustus. De laatste etappe naar Fairbanks. Bij de Yukon zit Jeremy naast een kampvuurtje bij haar hok met zelfgemaakte voorwerpen. Armbandjes van berkenbast, dreamcatchers, veel dingen waarin stukjes berenhuid en –tanden zijn verwerkt. Ze komt hier zomers elke dag. Met haar bootje. Ze woont een half uur stroomopwaarts midden in de wildernis. Ze komt uit de VS en bouwde met haar man de woning op een stuk grond waar net een grote bosbrand had gewoed. Sinds twee jaar is ze weduwe, maar redt zich zo te zien uitstekend. Met haar zoon heeft ze een 'line' van twintig kilometer. Dit is een pad door de bossen,

waarlangs haar vallen staan, die ze in de wintermaanden elke dag controleert. Ze leeft hoofdzakelijk van de verkoop van de pelzen. En de bijzondere souvenirs die ze hier verkoopt. Een bijzondere vrouw.

In Fairbanks nemen we afscheid van Robert, die via sms al contact heeft met een oude vriend die in de stad is. Samen rijden ze morgen naar Anchorage. Wij blijven een nacht op de kraanvogelcamping, maken de volgende ochtend nog een rondje langs die prachtige vogels en bezoeken het Museum of the North bij de universiteit. De geschiedenis van de oorspronkelijke bewoners, verpakt in een architectonisch hoogstandje. Het gebouw staat symbool voor de bergen en gletsjers van Alaska.

Voor we vertrekken verwijderen we met een hogedrukspuit de dikke laag opgedroogde modder van de auto, doen boodschappen, lezen en beantwoorden mail en gaan dan op weg in zuidwestelijke richting naar Tok, om vandaar over de Top-of-the-world-Highway naar Chicken, echt waar, te rijden.

Ook dit is weer een eenzame weg die zich door en over heuvels slingert. Veel groen, toendra, wild en het laatste stuk tussen Chicken en de grens met Yukon spekglad, omdat het de afgelopen twee dagen onafgebroken heeft geregend.

Trouwens, zo eenzaam is de weg nu even niet. Het jachtseizoen op de kariboe loopt langs deze weg bijna ten einde en alle jagers die nog niets geschoten hebben, zijn naarstig op zoek naar een slachtoffer. Ze hebben voor een vergunning diep in de buidel moeten tasten, \$750 voor één kariboe. Overal rijden pickups, gevolgd door de jagers in dure camouflagepakken op quads met om hun nek een verrekijker en het geweer in een grote holster binnen handbereik. Het is alsof we door oorlogsgebied rijden. De jagers die de buit binnen hebben, rijden langs met de quads achterin de bak en daar bovenop hun trofee: de prachtige geweien van de kariboes. De dame in het café in Chicken raadt ons aan om vanavond in het dorp op de camping te blijven, want de jagers mogen tot 12 uur vannacht schieten. Omdat het hun laatste kans is, schijnt het buiten het dorp redelijk wildwest te zijn. We volgden haar advies graag op en staan een nacht naast het mooiste festivalpodium ter wereld. Voor de ingang van de kroeg staan vijf baarden met een pilsje spannende verhalen te vertellen. Jagerslatijn. 's Avonds horen we nog een enkel schot.

Alaska is indrukwekkend. Een oneindige ruimte met veel verschillende prachtige landschappen. De inwoners staan dicht bij de natuur en grijpen elke kans aan om van het buitenleven te genieten. Vissen en jagen zijn veel Alaskies met de paplepel ingegoten. Ruim drie weken hebben we hier rondgereden en genoten. We steken de grens over met Yukon om daar onze reis te vervolgen naar het zuiden. Maar eerst naar Dawson City, de magische golddiggerstown van het hoge noorden. Meer daarover in het volgende reisverslag.